

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข

พ.ศ. ๒๕๓๕

(แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๕๐)

ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข กรมอนามัย

กระทรวงสาธารณสุข

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕
(แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๕๐)

ISBN : ๙๗๘-๖๑๖-๑๑-๒๑๑๘-๑

พิมพ์ครั้งที่ ๔ : พ.ศ. ๒๕๕๗

จำนวนพิมพ์ : ๕,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตร
แห่งประเทศไทย จำกัด

ผู้จัดทำ : นางสาววิภา รุจิฉนากุล
นักวิชาการสาธารณสุขชำนาญการ
นายรัชชัย รักษาพันธ์
นักวิชาการสาธารณสุข

เจ้าของและผู้พิมพ์โฆษณา

ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข
กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข

โทร ๐ ๒๕๙๐ ๔๑๗๕, ๐ ๒๕๙๐ ๔๒๕๒
๐ ๒๕๙๐ ๔๒๒๓, ๐ ๒๕๙๐ ๔๒๕๖

โทรสาร ๐ ๒๕๙๑ ๘๑๘๐

<http://laws.anamai.moph.go.th>

คำนำ

ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข กรมอนามัย ได้จัดทำหนังสือ “พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ (แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๕๐)” เล่มนี้ สำหรับหน่วยงานและเจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนประชาชน ในการนำติดตัวไปใช้ ดำเนินการให้เป็นไปตามบทบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งประกอบด้วย เนื้อหาของพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ เรียงตามมาตรา และส่วนที่แก้ไขเพิ่มเติมตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข กรมอนามัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานและ

ผู้ที่เกี่ยวข้องทุกระดับ ในการดำเนินงาน
ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข
พ.ศ. ๒๕๓๕ เพื่อคุ้มครองประชาชนตาม
เจตนารมณ์ของกฎหมาย

ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข
กรมอนามัย

สารบัญ

	หน้า
พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕	๑
หมวด ๑ บททั่วไป	๙
หมวด ๒ คณะกรรมการสาธารณสุข	๑๔
หมวด ๓ การจัดการสิ่งปฏิกูลและ มูลฝอย	๒๒
หมวด ๔ สุขลักษณะของอาคาร	๒๗
หมวด ๕ เหตุรำคาญ	๓๐
หมวด ๖ การควบคุมการเลี้ยง หรือปล่อยสัตว์	๓๖
หมวด ๗ กิจการที่เป็นอันตราย ต่อสุขภาพ	๓๙
หมวด ๘ ตลาด สถานที่จำหน่าย อาหารและสถานที่สะสม อาหาร	๔๒
หมวด ๙ การจำหน่ายสินค้าในที่ หรือทางสาธารณะ	๔๘

	หน้า
หมวด ๑๐ อำนาจหน้าที่ของ เจ้าพนักงานท้องถิ่นและ เจ้าพนักงานสาธารณสุข	๕๒
หมวด ๑๑ หนังสือรับรองการแจ้ง	๕๙
หมวด ๑๒ ใบอนุญาต	๖๔
หมวด ๑๓ ค่าธรรมเนียมและค่าปรับ	๗๑
หมวด ๑๔ การอุทธรณ์	๗๓
หมวด ๑๕ บทกำหนดโทษ	๗๔
หมวด ๑๖ บทเฉพาะกาล	๘๔
กฎกระทรวงที่ออกตามความใน พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕	๘๙
ประกาศกระทรวงสาธารณสุขที่ออก ตามความในพระราชบัญญัติ การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕	๙๑

พระราชบัญญัติ
การสาธารณสุข
พ.ศ. ๒๕๓๕

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๙ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๕
เป็นปีที่ ๔๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา
ภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการ
โปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุง
กฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขและ
กฎหมายว่าด้วยการควบคุมการใช้อุจจาระ
เป็นปύ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้
ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำ
และยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
ทำหน้าที่รัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้
เรียกว่า “พระราชบัญญัติการสาธารณสุข
พ.ศ. ๒๕๓๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้
ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิก

(๑) พระราชบัญญัติสาธารณสุข
พุทธศักราช ๒๔๘๔

(๒) พระราชบัญญัติสาธารณสุข
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๕

(๓) พระราชบัญญัติสาธารณสุข
(ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๗

(๔) พระราชบัญญัติสาธารณสุข
(ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๕

(๕) พระราชบัญญัติสาธารณสุข
(ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๗

(๖) พระราชบัญญัติควบคุมการใช้
อุจจาระเป็นปุ๋ย พุทธศักราช ๒๔๘๐

(๗) พระราชบัญญัติควบคุมการใช้
อุจจาระเป็นปุ๋ย (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๔

(๘) พระราชบัญญัติควบคุมการใช้
อุจจาระเป็นปุ๋ย (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๗

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“สิ่งปฏิกูล” หมายความว่า อุจจาระ
หรือปัสสาวะ และหมายความรวมถึงสิ่ง
อื่นใดซึ่งเป็นสิ่งโสโครกหรือมีกลิ่นเหม็น

*“มูลฝอย” หมายความว่า เศษ

* ความเดิมถูกยกเลิก และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน โดย
มาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ๒๕๕๐ (ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๔ ตอนที่ ๒๘ ก
หน้า ๑ วันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐)

กระดาศ เศษผ้า เศษอาหาร เศษสินค้า
เศษวัสดุ ถูพลาสติก ภาชนะที่ใส่อาหาร
แก้ว มุลสัตว์ ซากสัตว์ หรือสิ่งอื่นใดที่
เก็บกวาดจากถนน ตลาด ที่เลี้ยงสัตว์ หรือ
ที่อื่น และหมายความรวมถึงมูลฝอย
ติดเชื้อ มูลฝอยที่เป็นพิษหรืออันตรายจาก
ชุมชน

“ที่หรือทางสาธารณะ” หมายความว่า
สถานที่หรือทางซึ่งมิใช่เป็นของเอกชน
และประชาชนสามารถใช้ประโยชน์หรือใช้
สัญจรได้

“อาคาร” หมายความว่า ตึก บ้าน
เรือน โรง ร้าน แพ คลังสินค้า สำนักงาน
หรือสิ่งที่สร้างขึ้นอย่างอื่นซึ่งบุคคลอาจเข้า
อยู่หรือเข้าใช้สอยได้

“ตลาด” หมายความว่า สถานที่
ซึ่งปกติจัดไว้ให้ผู้ค้าใช้เป็นที่ยุมนุมเพื่อ

จำหน่ายสินค้าประเภทสัตว์ เนื้อสัตว์ ผัก ผลไม้ หรืออาหารอันมีสภาพเป็นของสด ประกอบหรือปรุงแล้วหรือของเสียง่าย ทั้งนี้ ไม่ว่าจะมีการจำหน่ายสินค้าประเภทอื่น ด้วยหรือไม่ก็ตาม และหมายความรวมถึง บริเวณซึ่งจัดไว้สำหรับให้ผู้ค้าใช้เป็นที่ ชุมนุมเพื่อจำหน่ายสินค้าประเภทดังกล่าว เป็นประจำหรือเป็นครั้งคราวหรือตามวันที่ กำหนด

“สถานที่จำหน่ายอาหาร” หมายความว่า อาคาร สถานที่ หรือบริเวณใดๆ ที่มีใช้ที่ หรือทางสาธารณะ ที่จัดไว้เพื่อประกอบ อาหารหรือปรุงอาหารจนสำเร็จและ จำหน่ายให้ผู้ซื้อสามารถบริโภคได้ทันที ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นการจำหน่ายโดยจัดให้ มีบริเวณไว้สำหรับการบริโภค ณ ที่นั้น หรือนำไปบริโภคที่อื่นก็ตาม

“สถานที่สะสมอาหาร” หมายความว่า อาคาร สถานที่ หรือบริเวณใดๆ ที่มีใช้ที่หรือทางสาธารณะ ที่จัดไว้สำหรับเก็บอาหาร อันมีสภาพเป็นของสดหรือของแห้งหรืออาหารในรูปลักษณะอื่นใด ซึ่งผู้ซื้อต้องนำไปทำ ประกอบหรือปรุงเพื่อบริโภคในภายหลัง

*“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น ที่กฎหมายกำหนดให้เป็นราชการส่วนท้องถิ่น

* ความเดิมถูกยกเลิก และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน โดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ (ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๔ ตอนที่ ๒๘ ก หน้า ๒ วันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐)

“ข้อกำหนดของท้องถิ่น” หมายความว่า
ข้อบัญญัติ เทศบัญญัติ หรือข้อบังคับซึ่ง
ตราขึ้นโดยราชการส่วนท้องถิ่น

*“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า

(๑) นายกองค้การบริหารส่วน
จังหวัดสำหรับในเขตองค์การบริหารส่วน
จังหวัด

(๒) นายกเทศมนตรีสำหรับในเขต
เทศบาล

(๓) นายกองค้การบริหารส่วนตำบล
สำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล

(๔) ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร
สำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร

* ความเดิมถูกยกเลิก และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน โดย
มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ๒๕๕๐ (ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๔ ตอนที่ ๒๘ ก
หน้า ๒ วันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐)

(๕) นายกเมืองพัทยาสำหรับในเขตเมืองพัทยา

(๖) หัวหน้าผู้บริหารท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่กฎหมายกำหนดให้เป็นราชการส่วนท้องถิ่น สำหรับในเขตราชการส่วนท้องถิ่นนั้น

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการสาธารณสุข

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งเจ้าพนักงานสาธารณสุข กับออกกฎกระทรวง

กำหนดค่าธรรมเนียมหรือยกเว้นค่าธรรมเนียม
และกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตาม
พระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

บททั่วไป

มาตรา ๖ เพื่อประโยชน์ในการ
ปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้
ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะ
กรรมการมีอำนาจออกกฎกระทรวง
ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ
และมาตรการในการควบคุมหรือกำกับ

ดูแลสำหรับกิจการหรือการดำเนินการ
ในเรื่องต่างๆ ตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) กำหนดมาตรฐานสภาวะ
ความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพ
ของประชาชน และวิธีดำเนินการเพื่อตรวจ
สอบควบคุมหรือกำกับดูแล หรือแก้ไขสิ่ง
ที่จะมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่
ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน

* กฎกระทรวงตามวรรคหนึ่งจะ
กำหนดให้ใช้บังคับเป็นการทั่วไปทุกท้อง
ถิ่นหรือให้ใช้บังคับเฉพาะท้องถิ่นใดท้องถิ่น
หนึ่งก็ได้ และในกรณีที่กฎกระทรวงดังกล่าว
จะสมควรกำหนดให้เรื่องที่เป็นรายละเอียด
ทางด้านเทคนิควิชาการหรือเป็นเรื่องที่ต้อง

* ความเดิมถูกยกเลิก และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน โดย
มาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ๒๕๕๐ (ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๔ ตอนที่ ๒๘ ก
หน้า ๒ วันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐)

มีการเปลี่ยนแปลงรวดเร็วตามสภาพสังคม
ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรี
ประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะ
กรรมการและประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๗ เมื่อมีกฎกระทรวงที่
ออกตามมาตรา ๖ ใช้บังคับในท้องถิ่นใดให้
ราชการส่วนท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่น
ซึ่งมีกิจการหรือการดำเนินการตามกฎหมาย
กระทรวงดังกล่าวอยู่ในเขตอำนาจของท้องถิ่น
นั้นดำเนินการให้เป็นไปตามข้อ
กำหนดในกฎกระทรวง ในการนี้ หากมี
กรณีจำเป็นให้ราชการส่วนท้องถิ่นออก
ข้อกำหนดของท้องถิ่น หรือแก้ไขปรับปรุง
ข้อกำหนดของท้องถิ่นที่ใช้บังคับอยู่ก่อน
มีกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๖ เพื่อ
กำหนดรายละเอียดการดำเนินการในเขต
ท้องถิ่นนั้นให้เป็นไปตามกฎกระทรวง

ดังกล่าวได้

ข้อกำหนดของท้องถิ่นใดถ้าขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๖ ให้บังคับตามกฎกระทรวงนั้น ทั้งนี้ เว้นแต่ในกรณีที่มีความจำเป็นหรือมีเหตุผลเป็นพิเศษเฉพาะท้องถิ่น ราชการส่วนท้องถิ่นอาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นในเรื่องใดขัดหรือแย้งกับที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๖ ได้เมื่อได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการและได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี

มาตรา ๘ ในกรณีที่เกิดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนซึ่งจำเป็นต้องมีการแก้ไขโดยเร่งด่วน ให้อธิบดีกรมอนามัยมีอำนาจออกคำสั่งให้เจ้าของวัตถุ

หรือบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องกับการก่อให้เกิด หรืออาจเกิดความเสียหายดังกล่าวระงับ การกระทำหรือให้กระทำการใดๆ เพื่อ แก้ไขหรือป้องกันความเสียหายเช่นว่านั้น ได้ตามที่เห็นสมควร

ถ้าบุคคลซึ่งได้รับคำสั่งตามวรรค หนึ่งไม่ปฏิบัติตามคำสั่งภายในระยะเวลา ตามสมควร อธิบดีกรมอนามัยจะสั่งให้ เจ้าพนักงานสาธารณสุขปฏิบัติการใดๆ เพื่อแก้ไขหรือป้องกันความเสียหาย ดังกล่าวนั้นแทนก็ได้ ในการนี้ ให้เจ้าพนักงาน สาธารณสุขใช้ความระมัดระวังตามสมควร แก่พฤติการณ์ และบุคคลซึ่งได้รับคำสั่ง ดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการ นั้น

ในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร ให้อธิบดีกรมอนามัยแจ้งแก่ผู้ว่า

ราชการจังหวัดเพื่อส่งให้นายแพทย์
สาธารณสุขจังหวัดปฏิบัติการตามความใน
วรรคสองสำหรับในเขตท้องที่จังหวัดนั้น

หมวด ๒

คณะกรรมการสาธารณสุข

*มาตรา ๙ ให้มีคณะกรรมการ
คณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการ
สาธารณสุข” ประกอบด้วยปลัดกระทรวง
สาธารณสุขเป็นประธานกรรมการ อธิบดี
กรมควบคุมมลพิษ อธิบดีกรมควบคุมโรค
อธิบดีกรมโยธาธิการและผังเมือง อธิบดี
กรมโรงงานอุตสาหกรรม อธิบดีกรมวิชาการ

* ความเต็มถูกยกเลิก และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน โดย
มาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ๒๕๕๐ (ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๔ ตอนที่ ๒๘ ก
หน้า ๒ วันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐)

เกษตร อธิบดีกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์
อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน
เลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยา
เลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผน
ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ปลัด
กรุงเทพมหานคร นายกสมาคมสันนิบาต
เทศบาลแห่งประเทศไทย นายกสมาคม
องค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทย
นายกสมาคมองค์การบริหารส่วนตำบล
แห่งประเทศไทย และผู้ทรงคุณวุฒิอื่นไม่เกิน
สี่คน ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความรู้
ความสามารถหรือประสบการณ์ในด้าน
กฎหมายการสาธารณสุข การอนามัย
สิ่งแวดล้อม และการคุ้มครองผู้บริโภค เป็น
กรรมการ

ให้อธิบดีกรมอนามัยเป็นกรรมการ
และเลขานุการ

มาตรา ๑๐ ให้คณะกรรมการ มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีใน
การกำหนดนโยบาย แผนงานและมาตรการ
เกี่ยวกับการสาธารณสุข และพิจารณา
ให้ความเห็นในเรื่องใด ๆ เกี่ยวกับการ
สาธารณสุขตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย

(๒) ศึกษา วิเคราะห์และให้ความ
เห็นต่อรัฐมนตรีในการปรับปรุงกฎหมาย
ระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่งเกี่ยวกับการ
สาธารณสุข

(๓) ให้คำแนะนำต่อรัฐมนตรีในการ
ออกกฎกระทรวง และต่อราชการส่วน
ท้องถิ่นในการออกข้อกำหนดของท้องถิ่น

(๔) ให้คำปรึกษาแนะนำแก่
เจ้าพนักงานท้องถิ่นในการปฏิบัติการตาม
พระราชบัญญัตินี้

(๕) กำหนดโครงการและประสานงานระหว่างส่วนราชการและราชการส่วนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องเพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้

(๖) ควบคุม สอดส่องการปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการที่มีอำนาจหน้าที่ในการปฏิบัติการตามกฎหมายเกี่ยวกับการสาธารณสุขเพื่อรายงานต่อรัฐมนตรี

(๗) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ

มาตรา ๑๑ ในกรณีที่ปรากฏแก่คณะกรรมการว่าราชการส่วนท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นซึ่งมีเขตอำนาจในท้องถิ่นใด ไม่ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้ตามพระราชบัญญัตินี้โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ให้คณะกรรมการแจ้งต่อผู้มีอำนาจ

ควบคุมดูแลการปฏิบัติราชการของราชการส่วนท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นเพื่อสั่งให้ราชการส่วนท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นดำเนินการตามอำนาจหน้าที่หรือแก้ไขการดำเนินการให้เป็นไปโดยถูกต้องภายในระยะเวลาที่เห็นสมควร

มาตรา ๑๒ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี

กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้

มาตรา ๑๓ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๑๒ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) รัฐมนตรีให้ออก

(๔) เป็นบุคคลล้มละลาย

(๕) เป็นคนไร้ความสามารถหรือ
คนเสมือนไร้ความสามารถ

(๖) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษา
ถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับ
ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือ
ความผิดลหุโทษ

มาตรา ๑๔ ในกรณีที่มีการแต่งตั้ง
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในระหว่างที่กรรมการ
ผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วยังมีวาระอยู่ใน
ตำแหน่ง ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตั้งเพิ่มขึ้น
หรือแต่งตั้งซ่อม ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งนั้นอยู่ใน
ตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของ
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วนั้น
หรือของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งตนแทน
แล้วแต่กรณี

มาตรา ๑๕ การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม ถ้าประธานกรรมการไม่อยู่ในที่ประชุม ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๑๖ ให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการตามที่คณะกรรมการมอบหมาย และให้นำมาตรา ๑๕ มาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะอนุกรรมการโดยอนุโลม

มาตรา ๑๗ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้คณะกรรมการมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือเรียกให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดมาให้ถ้อยคำ หรือให้ส่งเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องหรือวัตถุใดๆ มาเพื่อใช้ประกอบการพิจารณาได้ในกรณีที่เห็นสมควรคณะกรรมการอาจมอบหมายให้คณะอนุกรรมการซึ่งได้รับการแต่งตั้งตามมาตรา ๑๖ คณะหนึ่งคณะใด เป็นผู้มีอำนาจออกคำสั่งดังกล่าวแทนคณะกรรมการเพื่อใช้ประกอบการพิจารณาเรื่องที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะอนุกรรมการนั้นได้

หมวด ๓

*การจัดการสิ่งปฏิกูลและมูลฝอย

**มาตรา ๑๘ การเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยในเขตราชการส่วนท้องถิ่นใดให้เป็นอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นนั้น

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ราชการส่วนท้องถิ่นอาจร่วมกับหน่วยงานของรัฐ หรือราชการส่วนท้องถิ่นอื่นดำเนินการภายใต้ข้อตกลงร่วมกันก็ได้ แต่

* ความเดิมถูกยกเลิก และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน โดยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

** ความเดิมถูกยกเลิก และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน โดยมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

(*และ** ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๔ ตอนที่ ๒๘ ก หน้า ๓ วันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐)

ในกรณีจำเป็นเพื่อประโยชน์สาธารณสุข โดยส่วนรวม รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงโดยคำแนะนำของคณะกรรมการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ในการดำเนินการร่วมกันได้

ในกรณีที่มีเหตุอันสมควรราชการส่วนท้องถิ่นอาจมอบให้บุคคลใดดำเนินการตามวรรคหนึ่งแทนภายใต้การควบคุมดูแลของราชการส่วนท้องถิ่น หรืออาจอนุญาตให้บุคคลใดเป็นผู้ดำเนินกิจการรับทำการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยตามมาตรา ๑๙ ก็ได้

บทบัญญัติตามมาตรานี้ และมาตรา ๑๙ มิให้ใช้บังคับกับการจัดการของเสียอันตรายตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน แต่ให้ผู้ดำเนินกิจการโรงงานที่มีของเสียอันตราย และผู้ดำเนินกิจการรับทำการ

เก็บ ขนหรือกำจัดของเสียอันตรายดังกล่าว
แจ้งการดำเนินกิจการเป็นหนังสือต่อ
เจ้าพนักงานท้องถิ่น

มาตรา ๑๙ ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนิน
กิจการรับทำการเก็บ ขน หรือกำจัด
สิ่งปฏิกูล หรือมูลฝอย โดยทำเป็นธุรกิจ
หรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการ
คิดค่าบริการ เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาต
จากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

มาตรา ๒๐ เพื่อประโยชน์ในการ
รักษาความสะอาดและการจัดระเบียบใน
การเก็บ ขน และกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือ
มูลฝอย ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจ
ออกข้อกำหนดของท้องถิ่นดังต่อไปนี้

(๑) ห้ามการถ่าย เท ทิ้ง หรือ
ทำให้มีขึ้นในที่หรือทางสาธารณะซึ่ง
สิ่งปฏิกูล หรือมูลฝอย นอกจากในที่ที่
ราชการส่วนท้องถิ่นจัดไว้ให้

(๒) กำหนดให้มีที่รองรับสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยตามที่หรือทางสาธารณะและสถานที่เอกชน

(๓) กำหนดวิธีการเก็บ ขน และกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยหรือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารหรือสถานที่ใด ๆ ปฏิบัติให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะตามสภาพหรือลักษณะการใช้อาคารหรือสถานที่นั้น ๆ

*(๔) กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมในการให้บริการของราชการส่วนท้องถิ่นหรือบุคคลอื่นที่ราชการส่วนท้องถิ่นมอบให้ดำเนินการแทน ในการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย ไม่เกินอัตราที่กำหนด

* ความเดิมถูกยกเลิก และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน โดยมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ (ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๔ ตอนที่ ๒๘ ก หน้า ๔ วันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐)

ในกฎกระทรวง ทั้งนี้ การจะกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย ราชการส่วนท้องถิ่นนั้นจะต้องดำเนินการให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๕) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเก็บ ขน และกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย เพื่อให้ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๙ ปฏิบัติ ตลอดจนกำหนดอัตราค่าบริการขั้นสูงตามลักษณะการให้บริการที่ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๙ จะพึงเรียกเก็บได้

(๖) กำหนดการอื่นใดที่จำเป็น เพื่อให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะ

หมวด ๔

สุขลักษณะของอาคาร

มาตรา ๒๑ เมื่อปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าอาคารหรือส่วนของอาคารใดหรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งต่อเนื่องกับอาคาร มีสภาพชำรุดทรุดโทรม หรือปล่อยให้มิมีสภาพกรุงรังจนอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้อยู่อาศัยหรือมีลักษณะไม่ถูกต้องด้วยสุขลักษณะของการใช้เป็นที่อยู่อาศัย ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารนั้นจัดการแก้ไขเปลี่ยนแปลง รื้อถอนอาคาร หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งต่อเนื่องกับอาคารทั้งหมดหรือแต่บางส่วน หรือจัดการอย่างอื่นตามความ

จำเป็นเพื่อมิให้เป็นอันตรายต่อสุขภาพ หรือให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะภายในเวลา ซึ่งกำหนดให้ตามสมควร

มาตรา ๒๒ เมื่อปรากฏแก่ เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าอาคารใดมีสินค้า เครื่องเรือนหรือสัมภาระสะสมไว้มากเกิน สมควร หรือจัดสิ่งของเหล่านั้นซับซ้อนกัน เกินไป จนอาจเป็นเหตุให้เป็นที่อยู่อาศัย ของสัตว์ให้โทษใดๆ หรืออาจเป็นอันตราย ต่อสุขภาพของผู้อยู่อาศัยหรือไม่ถูกต้อง ด้วยสุขลักษณะของการใช้เป็นที่อยู่อาศัย ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่ง เป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครอง อาคารย้ายสินค้า เครื่องเรือนหรือสัมภาระ ออกจากอาคารนั้น หรือให้จัดสิ่งของ เหล่านั้นเสียใหม่ เพื่อมิให้เป็นอันตรายต่อ สุขภาพ หรือให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะหรือ

ให้กำจัดสัตว์ซึ่งเป็นพาหะของโรคภายในเวลาที่กำหนดให้ตามสมควร

มาตรา ๒๓ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ออกคำสั่งให้เจ้าของ หรือผู้ครอบครองอาคารผู้ใดดำเนินการตามมาตรา ๒๑ หรือมาตรา ๒๒ และผู้นั้นละเลยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งภายในเวลาที่กำหนด เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจดำเนินการแทนได้ โดยเจ้าของหรือผู้ครอบครองดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการนั้น

มาตรา ๒๔ เพื่อประโยชน์ในการควบคุมมิให้อาคารใดมีคนอยู่มากเกินไปจนอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้ที่อยู่ในอาคารนั้น ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดจำนวนคนต่อจำนวนพื้นที่ของอาคารที่ถือว่ามีคนอยู่มากเกินไป ทั้งนี้

โดยคำนึงถึงสภาพความเจริญ จำนวน
ประชากรและย่านชุมชนของแต่ละท้องถิ่น
เมื่อมีประกาศของรัฐมนตริตาม
วรรคหนึ่งแล้ว ห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้
ครอบครองอาคารตามประกาศนั้นยอม
หรือจัดให้อาคารของตนมีคนอยู่เกิน
จำนวนที่รัฐมนตรีกำหนด

หมวด ๕ เหตุรำคาญ

มาตรา ๒๕ ในกรณีที่มีเหตุอันอาจ
ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยใน
บริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุ
นั้นดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ
(๑) แหล่งน้ำ ทางระบายน้ำ ที่

อาบนํ้า ส้วม หรือที่ใส่มูลหรือถ่าย หรือสถานที่อื่นใดซึ่งอยู่ในทำเลไม่เหมาะสมสกปรก มีการสะสมหรือหมักหมมสิ่งของ มีการเททิ้งสิ่งใดเป็นเหตุให้มีกลิ่นเหม็นหรือละอองสารเป็นพิษ หรือเป็นหรือน่าจะเป็นที่เพาะพันธุ์พาหะนำโรค หรือก่อให้เกิดความเสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๒) การเลี้ยงสัตว์ในที่หรือโดยวิธีใดหรือมีจำนวนเกินสมควรจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๓) อาคารอันเป็นที่อยู่ของคนหรือสัตว์ โรงงานหรือสถานที่ประกอบการใดไม่มีการระบายอากาศ การระบายน้ำ การกำจัดสิ่งปฏิกูล หรือการควบคุมสารเป็นพิษ หรือมีแต่ไม่มีการควบคุมให้ปราศจากกลิ่นเหม็นหรือละอองสารเป็นพิษอย่างพอเพียง

จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๔) การกระทำใดๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละออง เขม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๕) เหตุอื่นใดที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๖ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจห้ามผู้หนึ่งผู้ใดมิให้ก่อเหตุรำคาญในที่หรือทางสาธารณะหรือสถานที่เอกชนรวมทั้งการระงับเหตุรำคาญด้วยตลอดทั้งการดูแล ปรับปรุง บำรุงรักษา บรรดาถนน ทางบก ทางน้ำ รางระบายน้ำ คู คลอง และสถานที่ต่างๆ ในเขตของตนให้ปราศจากเหตุรำคาญ ในการนี้ ให้

เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือเพื่อระงับ กำจัดและควบคุมเหตุรำคาญต่างๆ ได้

มาตรา ๒๗ ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในที่หรือทางสาธารณะให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้บุคคลซึ่งเป็นต้นเหตุหรือเกี่ยวข้องกับกรก่อหรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญนั้น ระงับหรือป้องกันเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควรตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับหรือป้องกันเหตุรำคาญนั้นหรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีกในอนาคต ให้ระบุไว้ในคำสั่งได้

ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าไม่มีการปฏิบัติตามคำสั่งของ

เจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง และเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นอาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นระงับเหตุรำคาญนั้น และอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญนั้นขึ้นอีก โดยบุคคลซึ่งเป็นต้นเหตุหรือเกี่ยวข้องกับภารกิจหรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการจัดการนั้น

มาตรา ๒๘ ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้นระงับเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควรตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นว่าสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้

มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในอนาคตให้ระบุไว้ในคำสั่งได้

ในกรณีที่ไม่มีการปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจระงับเหตุรำคาญนั้นและอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีก และถ้าเหตุรำคาญเกิดขึ้นจากการกระทำการละเลย หรือการยินยอมของเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการนั้น

ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นในสถานที่เอกชนอาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพ

ของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะออกคำสั่งเป็นหนังสือห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้สถานที่นั้นทั้งหมดหรือบางส่วน จนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าได้มีการระงับเหตุรำคาญนั้นแล้วก็ได้

หมวด ๖

การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

มาตรา ๒๙ เพื่อประโยชน์ในการรักษาภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่นหรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นกำหนดให้ส่วนหนึ่ง

ส่วนใดหรือทั้งหมดของพื้นที่ในเขตอำนาจ
ของราชการส่วนท้องถิ่นนั้น เป็นเขตควบคุม
การเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ได้

การออกข้อกำหนดของท้องถิ่น
ตามวรรคหนึ่ง ราชการส่วนท้องถิ่นอาจ
กำหนดให้เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์
บางชนิดหรือบางประเภทโดยเด็ดขาด
หรือไม่เกินจำนวนที่กำหนด หรือเป็นเขตที่
การเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์บางชนิดหรือบาง
ประเภทต้องอยู่ในภายใต้มาตรการอย่างใด
อย่างหนึ่งก็ได้

มาตรา ๓๐ ในกรณีที่เจ้าพนักงาน
ท้องถิ่นพบสัตว์ในที่หรือทางสาธารณะ
อันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๒๙ โดยไม่ปรากฏ
เจ้าของ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจ
กักสัตว์ดังกล่าวไว้เป็นเวลาอย่างน้อย
สามสิบวัน เมื่อพ้นกำหนดแล้วยังไม่มีผู้ใด

มาแสดงหลักฐานการเป็นเจ้าของเพื่อ
รับสัตว์คืน ให้สัตว์นั้นตกเป็นของราชการ
ส่วนท้องถิ่น แต่ถ้าการกักสัตว์ไว้อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สัตว์นั้นหรือสัตว์อื่น หรือ
ต้องเสียค่าใช้จ่ายเกินสมควร เจ้าพนักงาน
ท้องถิ่นจะจัดการขายหรือขายทอดตลาด
สัตว์นั้นตามควรแก่กรณีก่อนถึงกำหนด
เวลาดังกล่าวก็ได้ เงินที่ได้จากการขายหรือ
ขายทอดตลาดเมื่อได้หักค่าใช้จ่ายในการ
ขายหรือขายทอดตลาดและค่าเลี้ยงดูสัตว์
แล้ว ให้เก็บรักษาไว้แทนสัตว์

ในกรณีที่มีได้มีการขายหรือขาย
ทอดตลาดสัตว์ตามวรรคหนึ่ง และเจ้าของ
สัตว์มาขอรับสัตว์คืนภายในกำหนดเวลา
ตามวรรคหนึ่ง เจ้าของสัตว์ต้องเป็นผู้เสีย
ค่าใช้จ่ายสำหรับการเลี้ยงดูสัตว์ให้แก่

ราชการส่วนท้องถิ่นตามจำนวนที่ได้จ่าย
จริงด้วย

ในกรณีที่ปรากฏว่าสัตว์ที่เจ้าพนักงาน
ท้องถิ่นพบนั้นเป็นโรคติดต่ออันอาจเป็น
อันตรายต่อประชาชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น
มีอำนาจทำลายหรือจัดการตามที่เหมาะสม
สมควรได้

หมวด ๗

กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

มาตรา ๓๑ ให้รัฐมนตรีโดย
คำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจ
ประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนดให้
กิจการใดเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อ
สุขภาพ

มาตรา ๓๒ เพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแลการประกอบกิจการที่ประกาศตามมาตรา ๓๑ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดประเภทของกิจการตามมาตรา ๓๑ บางกิจการหรือทุกกิจการให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่นนั้น

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับผู้ดำเนินกิจการตาม (๑) ปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ

มาตรา ๓๓ เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ข้อกำหนดของท้องถิ่นตามมาตรา ๓๒ (๑) ใช้บังคับ ห้ามมิให้ผู้ใด

ดำเนินกิจการตามประเภทที่มีข้อกำหนดของท้องถิ่นกำหนดให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมตามมาตรา ๓๒ (๑) ในลักษณะที่เป็นการค้า เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๕๖

ในการออกใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง เจ้าพนักงานท้องถิ่นอาจกำหนดเงื่อนไข โดยเฉพาะให้ผู้รับใบอนุญาตปฏิบัติเพื่อป้องกันอันตรายต่อสุขภาพของสาธารณสุขเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้โดยทั่วไปในข้อกำหนดของท้องถิ่นตามมาตรา ๓๒ (๒) ก็ได้

ใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งให้ใช้ได้สำหรับกิจการประเภทเดียวและสำหรับสถานที่แห่งเดียว

หมวด ๘ ตลาด สถานที่จำหน่ายอาหารและ สถานที่สะสมอาหาร

มาตรา ๓๔ ห้ามมิให้ผู้ใดจัดตั้ง
ตลาด เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจาก
เจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๕๖

การเปลี่ยนแปลง ขยายหรือลด
สถานที่หรือบริเวณที่ใช้เป็นตลาดภายหลัง
จากที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ออกใบอนุญาต
ให้จัดตั้งตลาดตามวรรคหนึ่งแล้ว จะกระทำ
ได้ต่อเมื่อได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจาก
เจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๕๖

ความในมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่
กระทรวง ทบวง กรม ราชการส่วนท้องถิ่น

หรือองค์การของรัฐที่ได้จัดตั้งตลาดขึ้นตามอำนาจหน้าที่ แต่ในการดำเนินกิจการตลาดจะต้องปฏิบัติเช่นเดียวกับผู้รับใบอนุญาตตามบทบัญญัติอื่นแห่งพระราชบัญญัตินี้ด้วย และให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกำหนดเงื่อนไขเป็นหนังสือให้ผู้จัดตั้งตลาดตามวรรคนี้ปฏิบัติเป็นการเฉพาะรายก็ได้

มาตรา ๓๕ เพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแลตลาด ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดที่ตั้ง เนื้อที่ แผนผัง และหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสิ่งปลูกสร้างและสุขลักษณะ

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดสถานที่ การวางสิ่งของและการอื่นที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินกิจการตลาด

(๓) กำหนดเวลาเปิดและปิดตลาด

(๔) กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการ

เพื่อให้ผู้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งตลาดปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลรักษาความสะอาดเรียบร้อยภายในตลาดให้ถูกต้องตามสุขลักษณะและอนามัย การจัดให้มีที่รวบรวมหรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย การระบายน้ำทิ้ง การระบายอากาศ การจัดให้มีการป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญและการป้องกันการระบาดของโรคติดต่อ

มาตรา ๓๖ ผู้ใดขายของหรือช่วยขายของในตลาด ต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในข้อกำหนดของท้องถิ่นตามมาตรา ๓๗

มาตรา ๓๗ เพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแลการขายของในตลาด ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อให้ผู้ขายของ และผู้ช่วยขายของในตลาด

ปฏิบัติให้ถูกต้องเกี่ยวกับการรักษาความสะอาดบริเวณที่ขายของ สุขลักษณะส่วนบุคคล และสุขลักษณะในการใช้กรรมวิธีการจำหน่าย ทำ ประกอบ ประุง เก็บหรือสะสมอาหารหรือสินค้าอื่น รวมทั้งการรักษาความสะอาดของภาชนะ น้ำใช้และของใช้ต่างๆ

มาตรา ๓๘ ผู้ใดจะจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหารในอาคารหรือพื้นที่ใดซึ่งมีพื้นที่เกินสองร้อยตารางเมตรและมีใช้เป็นการขายของในตลาด ต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๕๖ ถ้าสถานที่ดังกล่าวมีพื้นที่ไม่เกินสองร้อยตารางเมตร ต้องแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น เพื่อขอรับหนังสือรับรองการแจ้งตามมาตรา ๔๗ ก่อนการจัดตั้ง

มาตรา ๓๙ ผู้จัดตั้งสถานที่

จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหาร
ซึ่งได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๕๖ หรือ
หนังสือรับรองการแจ้งตามมาตรา ๔๘
และผู้จำหน่าย ทำ ประกอบ ปรงู เก็บหรือ
สะสมอาหารในสถานที่จำหน่ายอาหาร
หรือสถานที่สะสมอาหารตามมาตรา ๓๘
ต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่
กำหนดไว้ในข้อกำหนดของท้องถิ่นตาม
มาตรา ๔๐ หรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ใน
ใบอนุญาตหรือหนังสือรับรองการแจ้ง

มาตรา ๔๐ เพื่อประโยชน์ในการ
ควบคุมหรือกำกับดูแลสถานที่จำหน่าย
อาหารและสถานที่สะสมอาหารที่ได้รับ
ใบอนุญาต หรือได้รับหนังสือรับรองการแจ้ง
ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนด
ของท้องถิ่นดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดประเภทของสถานที่

จำหน่ายอาหารหรือสถานที่ที่เสิร์ฟอาหาร ตามประเภทของอาหารหรือตามลักษณะของสถานที่ประกอบกิจการหรือตามวิธีการจำหน่าย

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดตั้ง ใช้ และดูแลรักษาสถานที่และสุขลักษณะของบริเวณที่ใช้จำหน่ายอาหาร ที่จัดไว้สำหรับบริโภคอาหาร ที่ใช้ทำ ประกอบ หรือปรุงอาหาร หรือที่ใช้เสิร์ฟอาหาร

(๓) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญและการป้องกันโรคติดต่อ

(๔) กำหนดเวลาจำหน่ายอาหาร

(๕) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะส่วนบุคคลของผู้จำหน่ายอาหาร ผู้ปรุงอาหารและผู้ให้บริการ

(๖) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับ

สัญลักษณ์ของอาหาร กรรมวิธีการจำหน่าย
ทำ ประกอบ ประุง เก็บรักษาหรือสะสม
อาหาร

(๗) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับ
สัญลักษณ์ของภาชนะ อุปกรณ์ น้ำใช้
และของใช้อื่นๆ

หมวด ๙

การจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ

มาตรา ๔๑ เจ้าพนักงานท้องถิ่น
มีหน้าที่ควบคุมดูแลที่หรือทางสาธารณะ
เพื่อประโยชน์ใช้สอยของประชาชนทั่วไป

ห้ามมิให้ผู้ใดจำหน่ายสินค้าในที่
หรือทางสาธารณะ ไม่ว่าจะเป็นการจำหน่าย
โดยลักษณะวิธีการจัดวางสินค้าในที่หนึ่ง

ใดเป็นปกติหรือร้ายแรง เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาต
จากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๕๖

ในการออกใบอนุญาตตามวรรคสอง
ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นระบุชนิด หรือประเภท
ของสินค้า ลักษณะวิธีการจำหน่ายสินค้า
และสถานที่ที่จะจัดวางสินค้า เพื่อจำหน่าย
ในกรณีที่จะมีการจัดวางสินค้าในที่หนึ่ง
ที่ใดเป็นปกติ รวมทั้งจะกำหนดเงื่อนไขอย่าง
ใดตามที่เหมาะสมไว้ในใบอนุญาตด้วย
ก็ได้

การเปลี่ยนแปลงชนิดหรือประเภท
ของสินค้า ลักษณะวิธีการจำหน่ายสินค้า
หรือสถานที่จัดวางสินค้าให้แตกต่างไปจาก
ที่ระบุไว้ในใบอนุญาต จะกระทำต่อเมื่อ
ผู้รับใบอนุญาตได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น
และเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้จัดแจ้งการ
เปลี่ยนแปลงดังกล่าวไว้ในใบอนุญาตแล้ว

มาตรา ๔๒ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น ด้วยความเห็นชอบของเจ้าพนักงานจรรยา มีอำนาจออกประกาศดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดบริเวณที่หรือทางสาธารณะ หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของพื้นที่ดังกล่าวเป็น เขตห้ามจำหน่ายหรือซื้อสินค้าโดยเด็ดขาด

(๒) กำหนดบริเวณที่หรือทางสาธารณะ หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของพื้นที่ดังกล่าวเป็น เขตที่ห้ามจำหน่ายสินค้าบางชนิดหรือบาง ประเภท หรือเป็นเขตห้ามจำหน่ายสินค้า ตามกำหนดเวลา หรือเป็นเขตห้ามจำหน่าย สินค้าโดยวิธีการจำหน่ายในลักษณะใด ลักษณะหนึ่งหรือกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการจำหน่ายสินค้าในบริเวณนั้น

ในการดำเนินการตาม (๑) หรือ (๒) ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นปิดประกาศไว้ในที่เปิดเผย ณ สถานที่ทำการของราชการ

ส่วนท้องถิ่นและบริเวณที่จะกำหนดเป็นเขตตาม (๑) หรือ (๒) แล้วแต่กรณี และต้องกำหนดวันที่จะบังคับตามประกาศนั้นมีให้น้อยกว่าสิบห้าวันนับแต่วันประกาศ

มาตรา ๔๓ เพื่อประโยชน์ของประชาชนและการควบคุมการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะส่วนบุคคลของผู้จำหน่ายหรือผู้ช่วยจำหน่ายสินค้า

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะในการใช้กรรมวิธีการจำหน่าย ทำ ประกอบ บรรจุ เก็บหรือสะสมอาหารหรือสินค้าอื่น รวมทั้งการรักษาความสะอาดของภาชนะ น้ำใช้ และของใช้ต่างๆ

(๓) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดวางสินค้าและการระบายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ

(๔) กำหนดเวลาสำหรับการจำหน่ายสินค้า

(๕) กำหนดการอื่นที่จำเป็นเพื่อการรักษาความสะอาดและป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ รวมทั้งการป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญและการป้องกันโรคติดต่อ

หมวด ๑๐

อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่น และเจ้าพนักงานสาธารณสุข

มาตรา ๔๔ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงาน

ท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) มีหนังสือเรียกบุคคลใดๆ มาให้ถ้อยคำหรือแจ้งข้อเท็จจริง หรือทำคำชี้แจงเป็นหนังสือหรือให้ส่งเอกสารหลักฐานใดเพื่อตรวจสอบหรือเพื่อประกอบการพิจารณา

(๒) เข้าไปในอาคารหรือสถานที่ใดๆ ในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการเพื่อตรวจสอบหรือควบคุมให้เป็นไปตามข้อกำหนดของท้องถิ่น หรือตามพระราชบัญญัตินี้ ในการนี้ ให้มีอำนาจสอบถามข้อเท็จจริงหรือเรียกหนังสือรับรองการแจ้งหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องจากเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารหรือสถานที่นั้น

(๓) แนะนำให้ผู้ได้รับใบอนุญาต

หรือหนังสือรับรองการแจ้งปฏิบัติให้ถูกต้องตามเงื่อนไขในใบอนุญาตหรือหนังสือรับรองการแจ้งหรือตามข้อกำหนดของท้องถิ่นหรือตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) ยึดหรืออายัดสิ่งของใดๆ ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของประชาชนเพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีหรือเพื่อนำไปทำลายในกรณีจำเป็น

(๕) เก็บหรือนำสินค้าหรือสิ่งของใดๆ ที่สงสัยว่าจะไม่ถูกสุขลักษณะหรือจะก่อให้เกิดเหตุรำคาญจากอาคารหรือสถานที่ใดๆ เป็นปริมาณตามสมควรเพื่อเป็นตัวอย่างในการตรวจสอบตามความจำเป็นได้โดยไม่ต้องใช้ราคา

ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่งในเขต

อำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นนั้นในเรื่องใดหรือทุกเรื่องก็ได้

ในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข หรือผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น บุคคลดังกล่าวจะต้องแสดงบัตรประจำตัวตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวงต่อบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องในขณะปฏิบัติหน้าที่ด้วย และให้บุคคลซึ่งเกี่ยวข้องอำนวยความสะดวกตามสมควร

มาตรา ๔๕ ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้ดำเนินกิจการใดๆ ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง ข้อกำหนดของท้องถิ่นหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการดำเนินกิจการ

นั้น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้ดำเนินกิจการนั้นแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องได้ และถ้าผู้ดำเนินกิจการไม่แก้ไขหรือถ้าการดำเนินกิจการนั้นจะก่อให้เกิดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนินกิจการนั้นไว้ทันทีเป็นการชั่วคราว จนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าปราศจากอันตรายแล้วก็ได้

คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ให้กำหนดระยะเวลาที่จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งไว้ตามสมควรแต่ต้องไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน เว้นแต่เป็นกรณีที่มีคำสั่งให้หยุดดำเนินกิจการทันที และต้องทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้ดำเนินกิจการซึ่งจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งทราบ ในกรณีที่ไม่พบ

ผู้ดำเนินกิจการหรือผู้ดำเนินกิจการไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าว ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับหรือปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของผู้ดำเนินกิจการ และให้ถือว่าผู้นั้นได้ทราบคำสั่งแล้ว ตั้งแต่เวลาที่คำสั่งไปถึงหรือวันปิดคำสั่ง แล้วแต่กรณี

มาตรา ๔๖ ในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขตรวจพบเหตุที่ไม่ถูกต้องหรือมีการกระทำใดๆ ที่ฝ่าฝืนต่อบทแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือข้อกำหนดของท้องถิ่น ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขแจ้งเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไปโดยไม่ชักช้า

ในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขเห็นว่าเหตุตามวรรคหนึ่งจะมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการ

ดำรงชีพของประชาชน หรือจะเป็นอันตราย
อย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชนเป็น
ส่วนรวมซึ่งสมควรจะดำเนินการแก้ไขโดย
เร่งด่วน ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจ
ออกคำสั่งให้ผู้กระทำการไม่ถูกต้องหรือ
ฝ่าฝืนดังกล่าวแก้ไขหรือระงับเหตุนั้น หรือ
ดำเนินการใดๆ เพื่อแก้ไขหรือระงับเหตุนั้น
ได้ตามสมควร แล้วให้แจ้งเจ้าพนักงาน
ท้องถิ่นทราบ

มาตรา ๔๗ ในการปฏิบัติหน้าที่
ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงาน
ท้องถิ่น เจ้าพนักงานสาธารณสุข และผู้ซึ่ง
ได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตาม
มาตรา ๔๔ เป็นเจ้าพนักงานตามประมวล
กฎหมายอาญา และเพื่อประโยชน์ในการ
จับกุมหรือปราบปรามผู้กระทำความผิดตาม
พระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น

และผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น
เป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตาม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

หมวด ๑๑

หนังสือรับรองการแจ้ง

มาตรา ๔๘ การแจ้งให้เจ้าพนักงาน
ท้องถิ่นทราบเพื่อดำเนินกิจการตามมาตรา
๓๘ และหนังสือรับรองการแจ้ง ให้เป็นไป
ตามแบบที่กำหนดในข้อกำหนดของท้องถิ่น
เมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้รับแจ้ง
ให้ออกใบรับแก่ผู้แจ้งเพื่อใช้เป็นหลักฐาน
ในการประกอบกิจการตามที่แจ้งได้ชั่วคราว
ในระหว่างเวลาที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นยังมิได้
ออกหนังสือรับรองการแจ้ง

ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจการ
แจ้งให้ถูกต้องตามแบบที่กำหนดในข้อกำหนด
ของท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ถ้าการแจ้งเป็นไป
โดยถูกต้องให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออก
หนังสือรับรองการแจ้งให้ผู้แจ้งภายในเจ็ดวัน
ทำการนับแต่วันที่ได้รับการแจ้ง

ในใบรับแจ้งหรือหนังสือรับรอง
การแจ้ง เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะกำหนด
เงื่อนไขให้ผู้แจ้งหรือผู้ได้รับหนังสือรับรอง
การแจ้งปฏิบัติเป็นการเฉพาะรายก็ได้

ในกรณีที่การแจ้งไม่ถูกต้องหรือ
ไม่สมบูรณ์ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งให้
ผู้แจ้งทราบภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วัน
ที่ได้รับการแจ้ง ถ้าผู้แจ้งไม่ดำเนินการแก้ไข
ให้ถูกต้องภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันที่
ได้รับแจ้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ให้
เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้การแจ้ง

ของผู้แจ้งเป็นอันสิ้นผล แต่ถ้าผู้แจ้งได้ดำเนินการแก้ไขภายในเวลาที่กำหนดแล้ว ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกหนังสือรับรองการแจ้งให้ผู้แจ้งภายในเจ็ดวันทำการ นับแต่วันที่ได้รับการแจ้งซึ่งมีรายละเอียดถูกต้องตามแบบที่กำหนดในข้อกำหนดของท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง

มาตรา ๔๙ ผู้ได้รับหนังสือรับรองการแจ้งต้องแสดงหนังสือรับรองการแจ้งไว้โดยเปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ดำเนินกิจการตลอดเวลาที่ดำเนินกิจการ

มาตรา ๕๐ ในกรณีที่หนังสือรับรองการแจ้งสูญหาย ถูกทำลายหรือชำรุดในสาระสำคัญ ให้ผู้ได้รับหนังสือรับรองการแจ้งยื่นคำขอรับใบแทนหนังสือรับรองการแจ้งภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้ทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด

การขอรับใบอนุญาตและการออก
ใบอนุญาตหนังสือรับรองการแจ้งให้เป็นที่ไปตาม
หลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อกำหนด
ของท้องถิ่น

มาตรา ๕๑ เมื่อผู้แจ้งตามมาตรา
๔๘ ประสงค์จะเลิกกิจการหรือโอนการ
ดำเนินกิจการให้แก่บุคคลอื่น ให้แจ้งให้
เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบด้วย

มาตรา ๕๒ ในกรณีที่ผู้ดำเนิน
กิจการใดดำเนินกิจการตามที่ระบุไว้ใน
พระราชบัญญัตินี้โดยมิได้แจ้งต่อเจ้าพนักงาน
ท้องถิ่นตามมาตรา ๔๘ และเคยได้รับโทษ
ตามพระราชบัญญัตินี้เพราะเหตุที่ฝ่าฝืน
ดำเนินกิจการโดยมิได้แจ้งต่อเจ้าพนักงาน
ท้องถิ่นมาแล้วครั้งหนึ่ง ยังฝ่าฝืนดำเนิน
กิจการโดยมิได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น
ต่อไป ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้

ผู้นั้นหยุดดำเนินกิจการไว้จนกว่าจะได้
ดำเนินการแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นตาม
มาตรา ๔๘ ถ้ายังฝ่าฝืนอีกให้เจ้าพนักงาน
ท้องถิ่นมีอำนาจสั่งห้ามการดำเนินกิจการ
นั้นไว้ตามเวลาที่กำหนดซึ่งต้องไม่เกินสองปี
ก็ได้

มาตรา ๕๓ การแจ้งของเจ้าพนักงาน
ท้องถิ่นตามมาตรา ๔๘ และคำสั่งของ
เจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๕๒ ให้ทำ
เป็นหนังสือแจ้งให้ผู้แจ้งหรือผู้ดำเนินกิจการ
ทราบ ในกรณีที่ไม่พบตัวหรือไม่ยอมรับ
หนังสือ ให้ส่งหนังสือการแจ้งหรือคำสั่งโดย
ทางไปรษณีย์ตอบรับหรือปิดหนังสือนั้นไว้
ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือ
สำนักทำางานของผู้ที่ต้องรับหนังสือ
และให้ถือว่าผู้นั้นได้ทราบหนังสือดังกล่าว
แล้วตั้งแต่วันที่หนังสือไปถึงหรือวันปิด
หนังสือ แล้วแต่กรณี

หมวด ๑๒ ใบอนุญาต

มาตรา ๕๔ ในกรณีที่พระราชบัญญัตินี้บัญญัติให้การประกอบกิจการใด หรือการกระทำใดต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขการขอ และการออกใบอนุญาตในเรื่องนั้นได้

มาตรา ๕๕ บรรดาใบอนุญาตที่ออกให้ตามพระราชบัญญัตินี้ให้มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และให้ใช้ได้เพียงในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นที่เป็นผู้ออกใบอนุญาตนั้น

การขอต่ออายุใบอนุญาตจะต้องยื่น

คำขอก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอพร้อมกับเสียค่าธรรมเนียมแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้จนกว่าเจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งไม่ต่ออายุใบอนุญาต

หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขการขอต่ออายุใบอนุญาต และการอนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตให้เป็นไปตามที่กำหนดในข้อกำหนดของท้องถิ่น

มาตรา ๕๖ เมื่อได้รับคำขอรับใบอนุญาตหรือคำขอต่ออายุใบอนุญาต ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจความถูกต้องและความสมบูรณ์ของคำขอ ถ้าปรากฏว่าคำขอดังกล่าวไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ตามหลักเกณฑ์ วิธีการหรือเงื่อนไขที่กำหนดในข้อกำหนดของท้องถิ่น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นรวบรวมความไม่ถูกต้องหรือความไม่สมบูรณ์นั้นทั้งหมดและแจ้งให้ผู้ขอ

อนุญาตแก้ไขให้ถูกต้องและสมบูรณ์ในคราวเดียวกัน และในกรณีจำเป็นที่จะต้องส่งคืนคำขอแก่ผู้ขออนุญาต ก็ให้ส่งคืนคำขอพร้อมทั้งแจ้งความไม่ถูกต้องหรือความไม่สมบูรณ์ให้ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับคำขอ

เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องออกใบอนุญาตหรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขออนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับคำขอซึ่งมีรายละเอียดถูกต้องหรือครบถ้วนตามที่กำหนดในข้อกำหนดของท้องถิ่น

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจออกใบอนุญาตหรือยังไม่อาจมีคำสั่งไม่อนุญาตได้ภายในกำหนดเวลาตามวรรคสอง ให้ขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกินสองครั้ง ครั้งละไม่เกินสิบห้าวัน แต่ต้องมี

หนังสือแจ้งการขยายเวลาและเหตุจำเป็น
แต่ละครั้งให้ผู้ขออนุญาตทราบก่อนสิ้น
กำหนดเวลาตามวรรคสองหรือตามที่ได้
ขยายเวลาไว้แล้วนั้น แล้วแต่กรณี

มาตรา ๕๗ ผู้รับใบอนุญาตตาม
พระราชบัญญัตินี้ ต้องแสดงใบอนุญาตไว้
โดยเปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่
ประกอบกิจการตลอดเวลาที่ประกอบกิจการ

มาตรา ๕๘ ในกรณีที่ใบอนุญาต
สูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระสำคัญ
ให้ผู้รับใบอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาต
ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบถึงการ
สูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด

การขอรับใบแทนใบอนุญาตและ
การออกใบแทนใบอนุญาตให้เป็นไปตาม
หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดใน
ข้อกำหนดของท้องถิ่น

มาตรา ๕๙ ในกรณีที่ปรากฏว่า ผู้รับใบอนุญาตสำหรับกิจการใดไม่ปฏิบัติ หรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงหรือข้อกำหนดของท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตนั้น เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ภายในเวลา ที่เห็นสมควร แต่ต้องไม่เกินสิบห้าวัน

มาตรา ๖๐ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเมื่อปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาต

(๑) ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปและมีเหตุที่จะต้องถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอีก

(๒) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

(๓) ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงหรือข้อกำหนดของท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาต และการไม่ปฏิบัติหรือการปฏิบัติไม่ถูกต้องนั้นก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชนหรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน

มาตรา ๖๑ คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตให้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้รับใบอนุญาตทราบ ในกรณีที่ไม่พบผู้รับใบอนุญาตหรือผู้รับใบอนุญาต

ไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าว ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ตอบรับหรือให้ปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของผู้รับใบอนุญาต และให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตนั้นได้ทราบคำสั่งแล้วตั้งแต่วันที่คำสั่งไปถึง หรือวันปิดคำสั่ง แล้วแต่กรณี

มาตรา ๖๒ ผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตจะขอรับใบอนุญาตสำหรับการประกอบกิจการที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตอีกไม่ได้จนกว่าจะพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

หมวด ๑๓

ค่าธรรมเนียมและค่าปรับ

มาตรา ๖๓ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นกำหนดค่าธรรมเนียมตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และไม่เกินอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๖๔ บรรดาค่าธรรมเนียมและค่าปรับตามพระราชบัญญัตินี้ให้เป็นรายได้ของราชการส่วนท้องถิ่น

มาตรา ๖๕ ในกรณีที่มีข้อกำหนดของท้องถิ่นกำหนดค่าธรรมเนียมสำหรับการดำเนินกิจการที่ต้องแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นก่อนดำเนินกิจการหรือต้องได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ผู้แจ้งหรือผู้ได้รับใบอนุญาตมีหน้าที่ต้องเสีย

ค่าธรรมเนียมตามอัตราและตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ในข้อกำหนดของท้องถิ่นตลอดเวลาที่ยังดำเนินกิจการนั้น ถ้ามิได้เสียค่าธรรมเนียมภายในเวลาที่กำหนด ให้ชำระค่าปรับเพิ่มขึ้นอีกร้อยละยี่สิบของจำนวนค่าธรรมเนียมที่ค้างชำระ เว้นแต่ผู้แจ้งหรือผู้ได้รับใบอนุญาตจะได้บอกเลิกการดำเนินกิจการนั้นก่อนถึงกำหนดการเสียค่าธรรมเนียมครั้งต่อไปตามที่กำหนดไว้ในข้อกำหนดของท้องถิ่น

ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมตามวรรคหนึ่งค้างชำระค่าธรรมเนียมติดต่อกันเกินกว่าสองครั้ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดการดำเนินกิจการไว้จนกว่าจะได้เสียค่าธรรมเนียมและค่าปรับจนครบจำนวน

หมวด ๑๔ การอุทธรณ์

มาตรา ๖๖ ในกรณีที่เจ้าพนักงาน
ท้องถิ่นมีคำสั่งตามมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒
มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๘ วรรค
หนึ่ง หรือวรรคสาม มาตรา ๔๕ มาตรา
๔๘ วรรคห้า มาตรา ๕๒ หรือมาตรา ๖๕
วรรคสอง หรือมีคำสั่งในเรื่องการไม่ออก
ใบอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต
หรือเพิกถอนใบอนุญาตตามบทแห่ง
พระราชบัญญัตินี้ หรือในกรณีที่เจ้าพนักงาน
สาธารณสุขมีคำสั่งตามมาตรา ๔๖ วรรค
สอง ถ้าผู้ที่ได้รับคำสั่งไม่พอใจคำสั่งดังกล่าว
ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีภายใน
สามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่ง

การอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งไม่เป็นเหตุทุเลาการบังคับตามคำสั่ง เว้นแต่รัฐมนตรีจะเห็นสมควรให้มีการทุเลาการบังคับตามคำสั่งนั้นไว้ชั่วคราว

มาตรา ๖๗ การพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๖๖ ให้รัฐมนตรีพิจารณาโดยไม่ชักช้า

คำสั่งของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด

หมวด ๑๕ **บทกำหนดโทษ**

มาตรา ๖๘ ผู้ใดฝ่าฝืนกฎกระทรวงซึ่งออกตามมาตรา ๖ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

***มาตรา ๖๘/๑** ผู้ใดฝ่าฝืนกฎ
กระทรวงซึ่งออกตามมาตรา ๖ ในกรณีที
เกี่ยวกับมูลฝอยติดเชื้อหรือมูลฝอยที่เป็น
พิษหรืออันตรายจากชุมชน ต้องระวาง
โทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกิน
ห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๙ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตาม
คำสั่งของอธิบดีกรมอนามัยตามมาตรา ๘
วรรคหนึ่ง โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอัน
สมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของ
เจ้าพนักงานสาธารณสุขตามมาตรา ๘
วรรคสอง หรือนายแพทย์สาธารณสุข
จังหวัดตามมาตรา ๘ วรรคสาม ต้องระวาง
โทษจำคุกไม่เกินสองเดือน หรือปรับไม่เกิน
ห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

* ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๖๘/๑ โดยมาตรา ๑๑
แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.
๒๕๕๐ (ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๔ ตอนที่ ๒๘ ก
หน้า ๔ วันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐)

มาตรา ๗๐ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการตามมาตรา ๑๗ โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๑ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๙ มาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๓๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๒ ผู้ใดจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหาร ซึ่งมีพื้นที่เกินสองร้อยตารางเมตรโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

ผู้ใดจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหาร ซึ่งมีพื้นที่ไม่เกินสองร้อยตารางเมตร โดยไม่มีหนังสือรับรอง

การแจ้ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน
หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๗๓ ผู้ใดฝ่าฝืนข้อกำหนด
ของท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๒๐
(๕) มาตรา ๓๒ (๒) มาตรา ๓๕ (๑) หรือ
(๔) หรือมาตรา ๔๐ (๒) หรือ (๓) ต้อง
ระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับ
ไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดฝ่าฝืนข้อกำหนดของท้องถิ่น
ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัตินี้
นอกจากที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่งหรือใน
มาตรา ๓๗ หรือมาตรา ๔๓ ต้องระวางโทษ
ปรับไม่เกินห้าพันบาท

***มาตรา ๗๓/๑** ผู้ใดฝ่าฝืน

* ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๗๓/๑ โดยมาตรา ๑๒
แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.
๒๕๕๐ (ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๔ ตอนที่ ๒๘ ก หน้า
๔ วันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐)

ข้อกำหนดของท้องถิ่นซึ่งออกตามความใน มาตรา ๒๐ (๑) (๒) (๓) หรือ (๖) ในกรณีเกี่ยวกับมูลฝอยติดเชื้อ หรือมูลฝอยที่เป็นพิษหรืออันตรายจากชุมชน ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

***มาตรา ๗๓/๒** ผู้รับอนุญาตผู้ใดฝ่าฝืนข้อกำหนดของท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๒๐ (๕) ในกรณีเกี่ยวกับมูลฝอยติดเชื้อ หรือมูลฝอยที่เป็นพิษหรืออันตรายจากชุมชนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๔ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา

* ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๗๓/๒ โดยมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ (ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๔ ตอนที่ ๒๘ ก หน้า ๔ วันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐)

๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือ ขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงาน ท้องถิ่นตามมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๗ วรรค สอง หรือมาตรา ๒๘ วรรคสอง ต้องระวาง โทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกิน สองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๕ เจ้าของหรือผู้ ครอบครองอาคารผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๔ วรรคสองต้องระวางโทษปรับไม่เกิน หนึ่งพันบาท และปรับอีกไม่เกินวันละ ห้าร้อยบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืน

มาตรา ๗๖ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใด ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานท้องถิ่น กำหนดไว้ในใบอนุญาตตามมาตรา ๓๓ วรรคสอง หรือมาตรา ๔๑ วรรคสาม ต้อง

ระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท

มาตรา ๗๗ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๑
วรรคสอง หรือฝ่าฝืนประกาศของเจ้าพนักงาน
ท้องถิ่นตามมาตรา ๔๒ (๑) ต้องระวางโทษ
ปรับไม่เกินสองพันบาท

มาตรา ๗๘ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตาม
มาตรา ๓๖ หรือฝ่าฝืนประกาศของ
เจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๒ (๒)
หรือข้อกำหนดของท้องถิ่นที่ออกตาม
มาตรา ๔๓ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน
หนึ่งพันบาท

มาตรา ๗๙ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตาม
หนังสือเรียก หรือไม่ยอมแจ้งข้อเท็จจริง
หรือไม่ส่งเอกสารหรือหลักฐาน หรือขัดขวาง
หรือไม่อำนวยความสะดวกในการปฏิบัติ
หน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงาน
สาธารณสุข หรือผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจาก

เจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๔ ต้อง
ระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับ
ไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๘๐ ผู้ดำเนินกิจการผู้ใด
ดำเนินกิจการในระหว่างที่มีคำสั่งของ
เจ้าพนักงานท้องถิ่นให้หยุดดำเนินกิจการ
หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงาน
ท้องถิ่นตามมาตรา ๔๕ มาตรา ๕๒ หรือ
มาตรา ๖๕ วรรคสอง โดยไม่มีเหตุหรือ
ข้อแก้ตัวอันสมควร ต้องระวางโทษจำคุก
ไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท
หรือทั้งจำทั้งปรับและปรับอีกไม่เกินวันละ
ห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง

มาตรา ๘๑ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตาม
คำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุขตาม
มาตรา ๔๖ วรรคสอง โดยไม่มีเหตุหรือ
ข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติ

หน้าที่ของเจ้าพนักงานสาธารณสุข ต้อง
ระวางโทษจำคุกไม่เกินสองเดือนหรือปรับ
ไม่เกินห้าพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๘๒ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตาม
มาตรา ๔๙ หรือมาตรา ๕๐ ต้องระวาง
โทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

มาตรา ๘๓ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใด
ฝ่าฝืนมาตรา ๕๗ หรือมาตรา ๕๘ ต้อง
ระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

มาตรา ๘๔ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใด
ดำเนินกิจการในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบ
อนุญาตต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหก
เดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือ
ทั้งจำทั้งปรับและปรับอีกไม่เกินวันละ
ห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืน

มาตรา ๘๕ ให้มีคณะกรรมการ
เปรียบเทียบคดี

(๑) ในเขตกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย ผู้แทนกรุงเทพมหานคร ผู้แทน สำนักงานอัยการสูงสุด และผู้แทนกรมตำรวจ

(๒) ในเขตจังหวัดอื่นประกอบด้วย ผู้ว่าราชการจังหวัด อัยการจังหวัด และ ผู้กำกับกรมตำรวจจังหวัด

บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้าเห็นว่าผู้ต้องหาไม่ควรได้รับโทษถึงจำคุก หรือไม่ควรถูกฟ้องร้อง ให้คณะกรรมการ เปรียบเทียบคดีมีอำนาจเปรียบเทียบ

สำหรับความผิดที่มีโทษปรับ สถานเดียว หรือมีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงาน ท้องถิ่นมอบหมายมีอำนาจเปรียบเทียบได้ด้วย

เมื่อได้เสียค่าปรับตามที่เปรียบเทียบ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการเปรียบเทียบ

ให้ถือว่าคดีเล็กน้อยตามประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความอาญา

ถ้าผู้ต้องหาไม่ยินยอมตามที่เปรียบเทียบ
หรือยินยอมแล้วไม่ชำระเงินค่าปรับภายใน
กำหนดเวลาดังกล่าว ให้ดำเนินคดีต่อไป

หมวด ๑๖ บทเฉพาะกาล

มาตรา ๘๖ ผู้รับใบอนุญาต
ประกอบกิจการใดตามกฎหมายว่าด้วยการ
สาธารณสุขซึ่งถูกยกเลิกโดยพระราช
บัญญัตินี้อยู่แล้วในวันที่พระราชบัญญัตินี้
ใช้บังคับและกิจการนั้นมีลักษณะเช่นเดียวกับ
กิจการที่จะต้องได้รับใบอนุญาตหรือ
ต้องแจ้งและได้รับหนังสือรับรองการแจ้ง

ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ผู้นั้นประกอบกิจการนั้นต่อไปได้เสมือนเป็นผู้ที่ได้รับใบอนุญาตหรือเป็นผู้ที่ได้แจ้งและได้รับหนังสือรับรองการแจ้งตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว แต่เมื่อใบอนุญาตดังกล่าวสิ้นอายุ และผู้นั้นยังคงประสงค์จะดำเนินกิจการต่อไป ผู้นั้นจะต้องมาดำเนินการขอรับใบอนุญาตหรือแจ้งตามพระราชบัญญัตินี้ ก่อนการดำเนินการ

มาตรา ๘๗ ผู้ซึ่งประกอบกิจการใดที่ไม่ต้องแจ้งและได้รับหนังสือรับรองการแจ้งตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข ซึ่งถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัตินี้ แต่เป็นกิจการที่จะต้องแจ้งและได้รับหนังสือรับรองการแจ้งตามพระราชบัญญัตินี้ และมีใช่เป็นผู้ได้รับใบอนุญาตอยู่แล้วตามมาตรา ๘๖ ให้ยังคงประกอบกิจการได้ต่อไป

แต่จะต้องมาดำเนินการแจ้งต่อเจ้าพนักงาน
ท้องถิ่นภายในกำหนดเวลาเก้าสิบวันนับแต่
วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๘๘ ผู้ซึ่งประกอบกิจการ
ใดที่มีได้เป็นกิจการที่ต้องได้รับใบอนุญาต
ตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขซึ่ง
ถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัตินี้ แต่เป็น
กิจการที่จะต้องได้รับใบอนุญาตตาม
พระราชบัญญัตินี้ ให้ยังคงประกอบกิจการ
ได้ต่อไป แต่จะต้องมายื่นคำขอรับใบอนุญาต
ตามพระราชบัญญัตินี้ภายในกำหนดเวลา
เก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้
บังคับ เมื่อได้ยื่นคำขอแล้วให้ยังคงประกอบ
กิจการได้ต่อไปจนกว่าจะมีคำสั่งไม่ออก
ใบอนุญาตให้ประกอบกิจการตามพระราช
บัญญัตินี้

มาตรา ๘๙ บรรดากิจการต่างๆ ที่กำหนดให้เป็นกิจการค้าซึ่งเป็นที่รังเกียจ หรืออาจเป็นอันตรายแก่สุขภาพตาม มาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๘๔ และการแต่งผมตาม มาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๘๔ ให้ถือว่าเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ทั้งนี้ ภายใต้บังคับ มาตรา ๓๑ หรือมาตรา ๓๒

มาตรา ๙๐ บรรดา กฎกระทรวง ประกาศ ข้อบัญญัติ เทศบัญญัติ ข้อบังคับ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือ เจ้าพนักงานสาธารณสุขซึ่งได้ออกโดย อาศัยอำนาจตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข ซึ่งถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัตินี้ให้ใช้ บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบท แห่งพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ จนกว่าจะได้มี

กฎกระทรวง ประกาศ ข้อกำหนดของท้องถิ่น
หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือ
เจ้าพนักงานสาธารณสุขที่ออกตาม
พระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
อานันท์ ปันยารชุน
นายกรัฐมนตรี

กฎกระทรวงที่ออกตามความใน พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

๑. กฎกระทรวงว่าด้วยการกำจัด
มูลฝอยติดเชื้อ พ.ศ. ๒๕๔๕

๒. กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์
วิธีการ และมาตรการในการควบคุมสถาน
ประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ
พ.ศ. ๒๕๔๕

๓. กฎกระทรวงว่าด้วยสุขลักษณะ
ของตลาด พ.ศ. ๒๕๕๑

๔. กฎกระทรวงกำหนดแบบบัตร
ประจำตัวเจ้าพนักงานท้องถิ่น เจ้าพนักงาน
สาธารณสุข และผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจาก

เจ้าพนักงานท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วย
การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๔๘

๕. กฎกระทรวงว่าด้วยอัตราค่า
ธรรมเนียมการให้บริการเก็บ ขน และกำจัด
สิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย และอัตราค่าธรรมเนียม
อื่นๆ พ.ศ. ๒๕๔๕

ประกาศกระทรวงสาธารณสุขที่ออกตาม ความในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

๑. ประกาศกระทรวงสาธารณสุข
เรื่อง แต่งตั้งเจ้าพนักงานสาธารณสุขตาม
พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

๒. ประกาศกระทรวงสาธารณสุข
เรื่อง ตราหรือสัญลักษณ์สำหรับพิมพ์บน
ภาชนะบรรจุมูลฝอยติดเชื้อ พ.ศ. ๒๕๔๖

๓. ประกาศกระทรวงสาธารณสุข
เรื่อง กำหนดยกเว้นไม่ใช้บังคับข้อกำหนด
เฉพาะในส่วนที่ว่าด้วยการขนและการ
กำจัดมูลฝอยติดเชื้อในท้องที่ของราชการ
ส่วนท้องถิ่นตามกฎหมายกระทรวงว่าด้วยการ
กำจัดมูลฝอยติดเชื้อ พ.ศ. ๒๕๔๕

๔. ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการตรวจสอบมาตรฐานทางชีวภาพในการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อ พ.ศ. ๒๕๔๖

๕. ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง หลักสูตรการฝึกอบรมการป้องกันและระงับการแพร่เชื้อหรืออันตรายที่อาจเกิดจากมูลฝอยติดเชื้อ

๖. ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กำหนดลักษณะและเงื่อนไขของห้องปฏิบัติการเชื้ออันตราย

๗. ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กำหนดลักษณะของบริเวณที่พักภาชนะบรรจุมูลฝอยติดเชื้อ

๘. ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กำหนดลักษณะของห้องรักษาผู้ป่วยติดเชื้อร้ายแรง

๙. ประกาศกระทรวงสาธารณสุข
ที่ ๖/๒๕๓๘ เรื่อง กำหนดจำนวนคนต่อ
จำนวนพื้นที่ของอาคารที่พักอาศัยที่ถือว่ามี
คนอยู่มากเกินไป

๑๐. ประกาศกระทรวงสาธารณสุข
ที่ ๗/๒๕๓๘ เรื่อง กำหนดจำนวนคนต่อ
จำนวนพื้นที่ของอาคารที่พักของแรงงาน
ก่อสร้างที่ถือว่ามีคนอยู่มากเกินไป

๑๑. ประกาศกระทรวงสาธารณสุข
ที่ ๘/๒๕๓๘ เรื่อง กำหนดจำนวนคนต่อ
จำนวนพื้นที่ของอาคารโรงงานที่ถือว่ามีคน
อยู่มากเกินไป

๑๒. ประกาศกระทรวงสาธารณสุข
เรื่อง กำหนดให้แหล่งเพาะพันธุ์ยุงลายเป็น
เหตุรำคาญและแต่งตั้งเจ้าพนักงานสาธารณสุข
เพิ่มเติม

๑๓. ประกาศกระทรวงสาธารณสุข
ที่ ๕/๒๕๓๘ เรื่อง กิจการที่เป็นอันตราย
ต่อสุขภาพ

๑๔. ประกาศกระทรวงสาธารณสุข
เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ
(ฉบับที่ ๔)

๑๕. ประกาศกระทรวงสาธารณสุข
เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ
(ฉบับที่ ๕)

๑๖. ประกาศกระทรวงสาธารณสุข
เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ
(ฉบับที่ ๖)